

Eller skal disse bestemmelser derimod fortolkes således, at den omhandlede fordring eller rettighed vil udgøre en forpligtelse eller et krav, »der er opstået« — direktivets artikel 53, stk. 3 — eller en »forpligtelse, der allerede fandtes« på tidspunktet for afviklingen af banken — artikel 60, stk. 2, litra b) — og som sådan er undtaget fra effekterne af afviklingen eller ophævelsen af disse forpligtelser eller krav og som følge heraf kan gøres gældende over for Banco Santander som efterfølger til Banco Popular, herunder når det søgsmål, som ville føre til en domfældelse til at betale erstatning, er anlagt efter afslutningen af proceduren for afvikling af banken?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okresný súd Bratislava III (Slovakiet) den 24. januar 2023 — NFS a.s. mod Slovenská republika (Den Slovakiske Republik) repræsenteret ved Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky og Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

(Sag C-28/23, NFŠ)

(2023/C 173/19)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Okresný súd Bratislava III

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NFS a.s.

Sagsøgte: Slovenská republika (Den Slovakiske Republik) repræsenteret ved Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky og Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør en tilkudsaftale og gensidigt bebyrdende tilsagn om salg, som er indgået mellem ministeriet (staten) og et privatretligt retssubjekt, der er udvalgt uden en udbudsprocedure, en »offentlig bygge- og anlægskontrakt« som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/18/EF (¹) eller artikel 2, stk. 6, litra c), i direktiv 2014/24/EF (²), når tilkudsaftalen udgør statsstøtte, der er godkendt af Europa-Kommissionen som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF, når de forpligtelser, der er omfattet af tilkudsaftalen, består i en forpligtelse for staten til at yde et tilskud og en forpligtelse for det privatretlige retssubjekt til at opføre bygningen på de af ministeriet fastsatte betingelser og til at lade sportsorganisationen benytte en del af denne bygning, og når de forpligtelser, der er omfattet af det gensidigt bebyrdende tilsagn, består i en ensidig option, der er indrømmet det privatretlige retssubjekt i form af en forpligtelse for staten til at tilbagekøbe den opførte bygning, således at disse kontrakter udgør en indbyrdes sammenhængende ramme af gensidige forpligtelser mellem ministeriet og det privatretlige retssubjekt i tidsmæssig og materiel henseende?
- 2) Er artikel 1, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/18 eller artikel 2, stk. 6, litra c), i direktiv 2014/24 til hinder for en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter en retshandel, som efter sit indhold eller formål er i strid med loven eller udgør en omgåelse af loven eller er i strid med anerkendte sædelighedsprincipper, er ubetinget ugyldig (dvs. fra begyndelsen/ex tunc), når denne tilsidesættelse af loven består i en væsentlig tilsidesættelse af de offentlige udbudsprincipper?
- 3) Er artikel 2d, stk. 1, litra a), og artikel 2d, stk. 2, i direktiv 89/665/EØF (³) til hinder for en bestemmelse i en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter en retshandel, der efter sit indhold eller formål er i strid med loven eller udgør en omgåelse af loven eller strider mod sædelighedsprincipper, er ubetinget ugyldig (dvs. fra begyndelsen/ex tunc), når denne tilsidesættelse af loven består i en væsentlig tilsidesættelse (omgåelse) af de offentlige udbudsprincipper, som i hovedsagen?

- 4) Skal artikel 1, stk. 2, litra b) i direktiv 2004/18 eller artikel 2, stk. 6, litra c) i direktiv 2014/24 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at det kan antages *ex tunc*, at gensidigt bebyrdende tilsagn om salg som den i hovedsagen omhandlede har haft retsvirkninger?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv Nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT 2014, L 94, s. 65).
- (³) Rådets direktiv 89/665/EØF af 21.12.1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (EFT 1989, L 395, s. 33).

Appel iværksat den 26. januar 2023 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 16. november 2022 i sag T-469/20, Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen

(Sag C-40/23 P)

(2023/C 173/20)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved B. Stromsky, H. van Vliet og I. Georgiopoulos, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Kongeriget Nederlandene

Kommissionen har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom (Syvende Udvidede Afdeling) af 16. november 2022 i sag T-469/20, Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen, EU:T:2022:713, ophæves.
- Det fjerde og det femte anbringende i sag T-469/20 forkastes.
- Domstolen gør brug af sin kompetence til i henhold til artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol selv at træffe afgørelse i sagen og herved træffe afgørelse om frifindelse, da søgsmålet er ugrundet.
- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er støttet på et enkelt appelanbringende, der er opdelt i to led.

Ved den i første instans anfægtede afgørelse fra Kommissionen (¹) (herefter »den omtvistede afgørelse«) blev en foranstaltning kendt forenelig med det indre marked, uden at der blev taget endelig stilling til, om foranstaltningen udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

I første led anføres, at Retten retligt ukorrekt fastslog, at Kommissionen kun kan træffe en afgørelse om ikke at gøre indsigelse som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning 2015/1589 (²), hvis den forinden har taget stilling til spørgsmålet, om den omhandlede foranstaltning udgør statsstøtte. Efter Kommissionens opfattelse kan de forskellige metoder til fortolkning af EU-retten ikke bekræfte dette resultat. Den appellerede dom er navnlig ikke forenelig med EU-lovgivers mål om, at det hurtigt skal afklares, om en foranstaltning er forenelig med det indre marked. Såfremt den appellerede dom ikke ophæves vil Kommissionen således være tvunget til ved en langvarig og unødvendig procedure at prøve, om en given foranstaltning opfylder alle kriterierne i artikel 107, stk. 1, TEUF, selv om den under alle omstændigheder er overbevist om, at foranstaltningen er forenelig med det indre marked.